

LORI WICK

Printesa

Oradea
2020

Printesa

Originally published in English under the title: *The Princess*
Copyright © 1999 by Lori Wick
Published by Harvest House Publishers,
Eugene, Oregon 97402, U.S.A.
www.harvesthousepublishers.com

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2020 Life Publishers International
Springfield, Missouri, U.S.A.
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, Bihor
Tel. 0359 177 636; Mobil: 0771 746 787
E-mail: editurlife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiare, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Monika Moricz*
Editarea: *Narcisa Țiulete*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WICK, LORI

Prințesa / Lori Wick - Oradea : Life Publishers, 2020

ISBN 978-606-8915-21-0

821.111

Romanian Edition.
Printed in Romania.

Henley, Wainwright
Pendaran

Cu stiloul în mână, Daria Parker se aplecă asupra jurnalului ei, cu privirea și mintea concentrate. Obișnuia să scrie în jurnalul ei din piele în fiecare sâmbătă seara, când nu era prea somnoroasă. Însemnarea pentru astăzi suna astfel:

„11 octombrie 1988

N-am cuvinte să descriu cât sunt de fericită, Tată! Sunt nespus de recunoscătoare pentru lucrarea pe care ai făcut-o. Ne-am rugat mult pentru Shelby, iar Tu, în marea Ta îndurare, Ți-ai întins mâna și ai răscumpărat-o și pe ea.”

Daria se rezemă de spătarul scaunului, cu ochii pironiți pe fereastră, în zarea depărtată. Luna atârna pe boltă ca un glob uriaș și alb, luminând întunericul de parcă nici nu era încă ora zece și un sfert. Soțul ei, Josiah, dormea deja în patul pe care îl împărțeau de nouăsprezece ani, iar suflarea lui blândă îi aducea alinare.

„Știam că într-o bună zi va descoperi adevărul; însă nu știam când. Cine-ar fi crezut că Te vei folosi de o notă slabă la test ca ea să ajungă să vadă câtă nevoie are de Tine!”

Daria puse stiloul jos o clipă, gândindu-se la propria ei convertire din urmă cu șapte ani. Și nu numai a ei, ci și a lui Josiah. Pe vremea aceea, Shelby avea zece ani, iar fiul lor, Brice, șase. Căsnicia ei cu Josiah fusese nițel cam șubredă în perioada aceea. Dar tocmai atunci, unul dintre clienții lui Josiah i-a invitat la biserică. Daria refuzase invitația, așa că soțul ei a început să meargă de unul singur, însă la scurt timp a început să observe schimbarea din viața lui. Pe urmă au început să meargă împreună cu toată familia la biserică, o experiență care le-a schimbat viața atât lor, cât și fiului lor, dar nu și fiicei lor. Astăzi însă, după șapte ani, Shelby descoperise singură adevărul. Daria luă din nou condeiul.

„În vara aceasta, Doamne, plănuim să mergem într-o călătorie! Aștept mai mult ca niciodată să petrecem acest timp împreună. Știu că Shelby va vedea lucrurile dintr-o perspectivă nouă și cu o inimă nouă. Îți mulțumesc pentru promisiunile din Cuvântul Tău și pentru credincioșia Ta față de noi. Shelby este o fiică minunată, Doamne, iar pasul acesta pe care l-a făcut în viața de credință nu va face decât să sporească această calitate.”

Oftând ușor, Daria se rezemă din nou de spătar. O clipă, își lăsă gândul să zboare, făcând presupuneri și visând la fiica ei de șaptesprezece ani cu părul roșcat. Știa că era ceva firesc ca fiecare mamă, inclusiv ea, să-și închipuie că lumea n-a văzut copii mai talentați și nemaipomeniți decât ai ei, dar un gând neașteptat îi veni în minte, unul aproape înspăimântător, pe care nu-l putea defini și care o descumpăni o clipă.

„Ea este deja atât de specială, Doamne, se rugă Daria. E supusă, plăcută, talentată, inteligentă și atât de grijulie față de cei din jurul ei. Acum Te are pe Tine și nu pot să nu mă întreb ce plan deosebit și ieșit din comun ai putea avea pentru draga noastră Shelby.”

Daria clătină din cap. Era clar că începea să obosească și că imaginația îi juca feste. Închise jurnalul, puse stiloul deoparte și stinse veioza de pe birou, hotărâtă să nu-și lase gândurile s-o ia razna din nou. Strecurându-se sub așternut și cuibărindu-și obrazul în pernă, colțurile gurii i se curbară într-un zâmbet ușor pe care nu izbuti să și-l înfrâneze. Zâmbetul zăbovi până în momentul în care adormi.

Faraday, Wainwright
iunie 1994
La palat

Toby Newbury intra în palat cu o familiaritate confortabilă, știind că este binevenit, însă nefiind sigur dacă monarhul avea timp să-l primească. Nu-l deranja să vorbească numai cu regina, dar scopul vizitei sale îl făcea să spera că-i va găsi pe regele și regina Pendaranului împreună.

– Domnule Newbury, îl întâmpină un glas cu deosebită deferență. Toby se întoarce și-l descoperi pe Wallace venind spre el. Wallace era majordomul regelui și al reginei, un bărbat fără vârstă, care făcea ca sectorul de est al palatului să funcționeze ca uns.

– Bună, Wallace! Pot să urc?

– Desigur, domnule. Voi suna între timp și îi voi spune reginei că ați sosit.

Neștiind că monarhul nu era disponibil, Toby traversă foaierul pardosit în alb și negru și începu să urce scările largi care duceau la etajul doi, unde erau încăperile private ale palatului. Știa că regina trebuie să fie într-un salon și, fiindcă întotdeauna zăbovea cineva pe holurile din apropiere, avea s-o găsească cu ușurință. Acel „cineva” se nimeri să fie tocmai regina. Fiind anunțată, îl aștepta acum chiar în fața ușilor duble ale salonului ei preferat. Îmbrăcată într-un costum frumos albastru care se asorta cu ochii ei, părea încântată să-l vadă.

– Bună, Toby! salută ea, îmbrățișându-l cu un zâmbet.

– Bună dimineața, Erica. O sărută pe obraz, zâmbindu-i cu căldură. Ești singură dimineața asta, nu-i așa? o întrebă fără să piardă vremea.

– Încă un sfert de oră, zise ea, poftindu-l pe canapeaua galbenă și pufoasă în formă de semicerc care dădea spre priveliștea plăcută a curții interioare.

– Bine.

– Ce e bine? îl întrebă ea cu ochii sclipind.

– Am să vă spun ceva amândurora. Crezi că Rafe va avea timp?

– Da. În caz că nu intervine ceva, e liber până după-amiază.

– Bine, repetă Toby.

Erica tăcu, văzând că privirea musafirului ei se îndreaptă către ferestre. Învățase din copilărie când să pună întrebări și când să tacă. Era clar că pe Toby îl preocupa ceva, dar n-ar fi fost drept să-i ceară să explice de două ori ce anume.

– Ai avut de susținut o prelegere aseară? întrebă regina, amintindu-și brusc.

– În realitate, am participat la un banchet, dar n-am ținut nicio prelegere.

– Mă surprinde că ai venit aici așa devreme.

– Banchetul n-a ținut până târziu. A avut loc chiar aici în Faraday.

În timp ce vorbea, tonul lui căpătă inflexiuni sentimentale, iar ochii îi alunecară iar la ferestre, motiv pentru care Erica tăcu din nou.

Fără să vrea, gândul o purtă în trecut, la momentul în care îi întâlnise pe Rafael Markham și pe Toby Newbury. Crescând împreună, cei doi deveniseră prieteni nedespărțiți. Nicio clipă nu-i trecuse lui Rafe prin cap că va deveni rege al Pendaranului, până n-o întâlnise pe Erica, fiica regelui Anton. Perspectiva lui asupra unui loc în palat se schimbase enorm după întâlnirea aceea. Încurajat de Toby, Rafe o curtase pe Erica cu o pasiune care o făcuse să-și piardă capul. Foarte impresionați de tânărul bărbat care părea gata să-și dea viața pentru fiica lor, regele Anton și regina Ketra, astăzi Regentul și Regenta Pendaranului, le-au dat celor doi tineri binecuvântarea. Peste o lună, Rafe și Erica urmau să sărbătorească cea de-a treizeci și doua aniversare a căsătoriei lor.

– Mi-a spus Wallace că ești aici, zise regele, intrând în salon. Bună, Toby!

– Bună dimineața, Rafe.

Cu toate că își saluta prietenul, regele se duse glonț la soția sa și se aplecă să o sărute.

– Bună, iubito! o salută tandru, înainte să se întoarcă spre Toby.

Cei doi bărbați își strânseseră mâinile fără să-și spună nimic. Rafe se așeză și și-l privi cu insistență pe Toby o clipă lungă. Acesta îi susținu privirea.

– Cred că te frământă ceva, Toby.

– Ai dreptate, așa e, și de vreme ce nu-mi place să bat câmpii, o să trec direct la subiect. E ceva legat de discuția despre Nick pe care am avut-o în urmă cu două săptămâni.

Amândoi bărbații observară modul în care se încordă Erica, iar Rafe, care ocupase un loc pe canapea lângă ea, se întinse și o prinse de mână.

– M-am rugat pentru situația lui, așa cum v-am spus că o să fac, explică Toby, dar pe de altă parte, aseară am întâlnit o tânără pe care trebuie să o cunoașteți.

Rafe se aplecă în față. Era conștient că prietenul său n-ar fi venit mânat de un capriciu, știind care erau sentimentele sale și ale lui Erica în privința căsătoriei fiului lor.

– Cum o cheamă?

– Shelby Parker. Am întâlnit-o la banchetul dat în cinstea tatălui său, care este surd de la vârsta de zece ani. Shelby i-a tradus cuvântarea.

– Adică el nu vorbește?

– De fapt, vorbește.

– Atunci, de ce l-a tradus?

– Așa e protocolul. Majoritatea participanților din sală erau tot surzi, așa că domnul Parker și-a expus cuvântarea în limbajul semnelor, iar Shelby l-a tradus. Am făcut cunoștință cu ea și părinții ei la finalul banchetului. În viața mea n-am întâlnit o familie care să mă impresioneze atât de mult.

– Câți ani are, Toby?

Erica era cea care pusesese întrebarea.

– N-am întrebat-o. Pare tânără, dar a terminat școala, așa că trebuie să aibă vreo douăzeci de ani.

– Ce te-a impresionat atât de mult la ea? își întreabă Rafe prietenul.

– Primul lucru care-ți sare în ochi este grația cu care se poartă. Când vorbește, când cântă, chiar și când umblă, se mișcă precum o dansatoare. E înaltă, zveltă și are o atitudine extrem de demnă. După ce am făcut cunoștință cu ea, am observat relația pe care o are cu părinții ei. Cei trei se adoră unul pe celălalt. Râdeau și își zâmbeau discret, așa cum faceți voi doi. N-ai cum să fii cu ei și să nu vezi.

– Și este credincioasă? Erica încercă să-și înfrângă încordarea din voce, dar nici măcar ei nu-i scăpă ușoara nesiguranță din glas.

– Da. În mărturia scurtă de aseară, tatăl ei ne-a povestit despre mântuirea soției, fiului și fiicei lor.

– Știi sigur că nu este implicată deja într-o relație? veni rândul lui Rafe să întrebe.

– Absolut sigur? Nu. Dar aș fi foarte surprins dacă ar exista vreun alt bărbat în viața ei în afară de tatăl ei.

Regele și regina se uitară unul la altul.

– Tocmai mă rugam din nou pentru asta azi dimineață, Rafe, zise Erica în felul ei blând și cald. I-am mărturisit lui Dumnezeu convingerea mea că El ne va arăta voia Lui, chiar dacă nu știam cum o va face.

Rafe zâmbi, ținându-și încă soția de mână.

– Consiliul s-a încheiat devreme dimineață, așa că eu cu Nicky am avut câteva minute la dispoziție ca să stăm de vorbă. Am simțit nevoia să-i spun din nou cât de mândri suntem de decizia lui de a face ce trebuie și de a avea încredere în noi. Mi-a spus că știe că nu-i va fi ușor, dar Dumnezeu îi prelucrează inima. Se roagă pentru mai multă încredere, știind că niciodată nu va avea mai multă de ea ca atunci când se va recăsători.

O vreme, toți trei rămaseră tăcuți, cu gândul la prințul Nikolai, unicul copil al lui Rafe și Erica. Prima soție a lui Nikolai fusese o franțuzoaică timidă, pe care o chemase Yvette DuBois. Prințul o adorase. Deși era încă tânăr, cei doi se întâlniseră în timpul vizitei

pe care familia lui Yvette o făcuse în Pendaran. Au corespondat mai bine de un an înainte ca Nikolai, însoțit de părinții săi, să meargă în Franța și să-i ceară mâna. Ea era cu doi ani mai în vârstă decât el, dar asta n-a contat deloc pentru cei doi tineri îndrăgostiți. Având binecuvântarea ambelor familii, cei doi s-au căsătorit în 1989, când Nikolai avea 20 de ani, iar Yvette 22. Apoi, după doi ani de căsnicie, Yvette a murit subit în urma unui atac de cord, lăsându-l pe Nikolai văduv. Pierderea ei l-a afectat mult pe Nikolai. Tradițiile Pendaranului nu erau divinizate, dar se puneau preț mare pe ele și trebuiau respectate. Pentru asigurarea succesiunii la tron a îndrăgitei familii regale, moștenitorul tronului trebuia să se căsătorească până la vârsta de 26 de ani. Nikolai îndeplinise cu succes această cerință până când soția îi fusese luată. Dacă moartea soției sale ar fi survenit mai aproape de împlinirea vârstei convenite pentru căsătorie, termenul s-ar fi prelungit pentru a-i acorda timp să jelească, dar Consiliul, alcătuit din bărbați care dețineau putere egală și care trebuiau să cadă de comun acord în orice privință, au decis că pentru Nikolai tradiția rămânea valabilă. Dacă depunea eforturi și tot nu-și găsea o soție, i s-ar fi acordat mai mult timp. Însă, așa stând lucrurile, prințul Pendaranului îi rămâneau la dispoziție doar optsprezece luni pentru a se recăsători.

O perioadă, prințul, care suferea încă, nici nu concepuse să curteze o fată și să se recăsătorească, dar, nu demult, apelase la părinții săi cu o cerere surprinzătoare. Din acest motiv, părinții acestuia îi spusese lui Toby să se roage pentru ei, fără să le treacă deloc prin minte că tocmai el va fi cel care avea să întâlnească persoana pe care o va considera potrivită pentru a fi noua soție a prințului.

– Mai e ceva ce aș putea face pentru voi? întrebă Toby.

– Întâlnirea ta cu ei a decurs bine? Ai fost bine primit? îl interogă Rafe.

– Foarte bine. Doamna Parker m-a auzit susținând o prelegere acum doi ani, iar domnul Parker a citit una dintre cărțile pe care le-am scris. Mi-a spus că i-a plăcut mult. Au fost foarte amabili și calzi.

Rafe se uită la Erica, a cărei sprânceană arcuită trăda faptul că era îngândurată.

– Ai vreo sugestie, Rica?

– Aș vrea să mai aflăm câte ceva despre ea, înainte să stabilim un lucru. Desigur că nu am intenția să încalc intimitatea acestei familii, dar nici nu vreau să ne apropiem de Shelby, să-i întoarcem lumea cu susul în jos și apoi să-i spunem: „O, îmi pare rău, dar tocmai am aflat că nu ești potrivită pentru fiul nostru.”

Rafe dădu aprobator din cap.

– Foarte bine punctat. Există vreun mod mai subtil de a o aborda, Toby?

– Da, sunt convins că da. Cred că s-ar bucura dacă le-aș face o vizită, mai ales că nu o fac cu intenții amăgitoare, fiindcă mi-a plăcut sincer de ei și m-aș bucura să-i revăd. În plus, îl pot ruga pe omul meu, Tyke, să facă unele investigații subtile. Va fi foarte discret. După cum spunea Erica, trebuie să respectăm intimitatea familiei. Și n-ar fi drept față de Nick sau Shelby să ne pripim și să dăm lucrurile peste cap.

– Nick sau Shelby, zise Erica blând. Sună bine împreună, dar mă tem să sper.

– Dar nu să ai încredere, zise soțul ei ferm, cu ochii la soția lui.

– Nu, fu Erica de acord. Asta nu. Privirea ei se abătu asupra prietenului din copilărie al soțului ei. Du-te la ei și vezi, bine, Toby? Apoi întoarce-te și spune-ne dacă crezi că ar trebui să urmărim pista asta.

– Așa voi face. Mă voi duce la ei în vizită cât de curând posibil.

Nimeni nu mai spuse nimic pe marginea acestui subiect, însă toți se gândeau la el. Erica se duse să se îmbospăteze pentru prânz în timp ce bărbatul se îndreptară spre sufragerie. Înainte să coboare și să li se alăture, Erica luă un stilou și notă în calendar motivul vizitei lui Toby. Regretă gestul aproape imediat, știind că probabil se va îngrijora până va primi vești noi de la el. Își impuse să întoarcă spatele filei din calendar. „Și apoi, cine dintre voi, îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la firul vieții lui?!” îi veniă Ericăi brusc în minte cuvintele lui Isus din Matei 6. „Ai face bine să îți minte versetul acesta, Erica”, se admonestă ea. Rugându-se în inima ei să-și poată duce gândul la îndeplinire, coborî la parter pentru a li se alătura bărbatilor.

Regele se uită în treacăt la mica fotografie pe care o primi înainte să citească foaia matricolă a lui Shelby Leigh Parker și ridică din sprâncene văzând notele ei excelente. Omul lui Toby, Tyke, fusese foarte conștiincios și rapid. Trecuseră doar unsprezece zile de când Toby venise la ei în vizită. Pe de-o parte, pe Rafe îl revolta gândul de a o verifica, dar chipul fiului său îi veni în minte și-l făcu să se răzgândească.

Întoarse pagina la lista cu activitățile ei școlare. Era iar impresionat de sârguința și eforturile ei susținute. Găsi câteva informații revelatoare într-o copie a unui articol scris de ea în buletinul de știri al bisericii, urmate de o mărturie scurtă legată de studiul biblic cu femeile în care era și ea implicată. Era evident că fata studia, iar regele fu surprins nu numai de conținutul celor scrise de ea, ci și de modul ei de exprimare. Celelalte două pagini cuprindeau informații diverse pe care le găsi de-a dreptul interesante. În cele din urmă, Rafe puse documentele deoparte și se uită la Erica care dormea alături de el în pat. Această tânără, Shelby Parker, era impresionantă – n-avea nicio îndoială în privința asta – dar oare cum să procedeze mai departe?

Rafe se pierdu în gânduri, privirea lui rătăcind prin dormitorul întunecat; într-un final se întinse și stinse veioza, după care-și puse capul pe pernă. Spera ca vizita lui Toby la familia Parker să-i ofere câteva răspunsuri.

Henley

– Prăjitura asta este delicioasă, îi spunea Toby Dăriei Parker exact la o lună după prima vizită la Rafe și Erica. Sunase acasă la familia Parker ca să le ceară permisiunea de a-i vizita de îndată ce Tyke a adunat informațiile. Așa cum se așteptase, aceștia se arătară la fel de amabili și de calzi precum și-i amintea.

– E prăjitura preferată a lui Josiah, îl informă Daria, comunicând cu soțul ei prin limbajul semnelor, plină de grație, în timp ce vorbea cu musafirul lor. Are gusturi bune.